

INGEZONDEN.

PEDICULOSIS IN DE SCHOOL.

Antwoord aan collega C. J. VAN DER LOO.

Inderdaad heeft collega VAN DER LOO niet bepleit de aanstelling van zusters, die speciaal de pediculosis zouden moeten bestrijden, hoewel het er zeer den schijn van had, maar in zijn antwoord is hij toch niet bijzonder anti-zustergezind, waar hij zegt: „Of verpleegsters of moeders of wie dan ook de hoofden schoonmaken is mij ten slotte uit hygiënisch oogpunt onverschillig”. Mij dunkt, dit kan hem bij eenig nadenken niet onverschillig zijn, juist omdat hij hygiënist is; immers als de moeders gedwongen worden hun kinderen te reinigen (d.w.z. niet meer te doen dan hun dure plicht is) brengt men de hygiëne van het gezin, dus van de bevolking omhoog, en daarom is het toch ten slotte ook bij den schoolartsendienst te doen; voor het reinigen van kinderen en lokalen zou men desnoods een soort schoonmaaksters kunnen gebruiken, dat is geen zusterwerk.

Voor degenen, die met mij zouden meenen, ook na de herhaling van VAN DER LOO, dat hoofdreiniging in casu niet zoo snel te doen is, kan ik zoonodig mededeelen, dat de hoofdwassching „Cuprex” van E. MERCK te Darmstadt een middel is, dat luizen *en neten* snel doodt en dus eventueel de Nisska-kam uitstekend aanvult (in handen van de moeders wel te verstaan).

Meppel, 27 Mei 1929.

W. LINGMONT.

DE SOSTE ALGEMEENE VERGADERING.

Wij wachten in Haarlem, maar zitten niet stil. En terwijl de voorbereidselen vorderen om de collegae een goede en gezellige ontvangst te bereiden, zien wij naar het groeien van het aantal deelnemers. Maar dat gaat langzaam, veel te langzaam. Wij troosten ons met de gedachte, dat het nu eenmaal een medisch privilege is om niet snel behoeven te zijn met het inzenden van deelnemerskaarten. En dat er dus velen zijn — van plan om te komen — die nog wachten met hun berichtgeving ten einde dezen schoonen mos niet te schenden. De regelingscommissie gelooft, dat thans de mos genoeg is gerespecteerd en verzoekt daarom aan allen, die nog willen komen, zich ten spoedigste aan te melden bij den secretaris van de regelingscommissie.

Haarlem, Wagenweg 22.

F. C. KUIPERS.

DOODEN OP VERLANGEN?

Bij deze vraag, die PINKHOF onder „Beroepsbelangen” in het No. van 25 Mei l.l. besprak, komt, dunkt mij, een overweging aan de orde, waaraan naar ik vrees, niet altijd de noodige aandacht gegeven wordt.

Verdedigd wordt het dooden van een mensch — op zijn verzoek — om hem uit een zeer ernstigen ongunstigen toestand te bevrijden. In het algemeen bedoelt men in gevallen, waarin sprake zijn kan, van iemand uit een onaangenamen, ongunstigen toestand te bevrijden, hem te brengen in een aangenaamer, gunstiger, of althans minder onaangenamen, minder ongunstigen.

Zonder diegenen, die zulk een verzoek als wij hier nu op het oog hebben, zouden doen, of die er aan zouden voldoen, zich daarvan altijd rekenschap geven?

Wat de laatsten betreft, ligt het argument voor de hand, dat de dood anders toch binnen zeer korten tijd zou volgen. Maar behalve dat de mogelijkheid van vergissing op dit punt zeker niet is uit te sluiten, is de afstand tusschen lijdelijk, laten gebeuren en zelf handelend veroorzaken bij dezen geweldigen sprong in het donker toch nog wel groot.

En wat de eersten aangaat — er zijn menschen, die overtuigd zijn, dat de dood voor hen inderdaad niet alleen verlossing zal aanbrengen uit den toestand, waarin zij verkeerden, maar den overgang in een beteren. Maar eigenaardig — die menschen zullen ten allen tijde weigeren het oogenblik van dien overgang zelf te bepalen.

's-Gravenhage, 3 Januari 1929.

D. SNOECK HENKEMANS.